

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Królik

Protokolant: st. sekr. sąd. Mariola Mielcarz

w obecności Prokuratora: -

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2014 r. sprawy **M. K.** s. Z. i K. d. Ś., ur. (...) w W.,

oskarżonego o to, że w dniu 10 maja 2013 r. ok. godz. 13:25 w Z., gm. D. w ruchu lądowym, kierował samochodem m-ki M. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, wynik badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu: I: 0,69 mg/l, II: 0,72 mg/l, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości,

to jest o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k.

orzeka:

- oskarżonego M. K. uznaje za winnego popełnienia tego, że w dniu 10 maja 2013 r. ok. godz. 13:25 w Z., gm. D. w ruchu lądowym, kierował samochodem m-ki M. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, wynik badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu: I: 0,69 mg/l, II: 0,72 mg/l i czyn ten kwalifikuje z art. 178a § 1 k.k. i za to skazuje go i wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 4 (czterech) lat próby;
- na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w liczbie 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;
- na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat;
- na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 17.05.2013r. do dnia 26.03.2014 r.
- na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 446 (czterystu czterdziestu sześciu) złotych, w tym kwotę 270 (dwustu siedemdziesięciu) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 maja 2013 r. M. K. przed godz. 13.25 spożywał alkohol w msc. Z.. Następnie wsiadł do swojego samochodu m-ki M. (...) o nr rej. (...) i udał się w kierunku msc. P., gdzie mieszkał. W czasie kierowania autem był nietrzeźwy (I: 0,69 mg/l, II: 0,72 mg/l). O godz. 13:25 w msc. Z. został zatrzymany do kontroli drogowej.

Powyższy stan faktyczny został skonstruowany w oparciu o: protokół z kontroli drogowej – k. 1; protokół badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym – k.2; wydruk z Centralnej Ewidencji (...) k.3-4; częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k.10 w zw. z k.55v.-56; informację z Krajowego Rejestru Karnego – k.12-13, k.28-29, k. 47-48.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że wracał z msc. Z. do domu i został zatrzymany do kontroli drogowej. Podał jednakże, że nie pił alkoholu w dniu kontroli, a tylko dzień wcześniej do godz. 4:00 nad ranem.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy obejmował głównie dowody nieosobowe. Jedynym dowodem osobowym były wyjaśnienia oskarżonego. Sąd w całości dał wiarę tym pierwszym uznając, że są one obiektywnym, a więc rzeczywistym odzwierciedleniem informacji w nich zawartych. Natomiast wyjaśnieniom oskarżonego Sąd dał wiarę za wyjątkiem twierdzenia, że nie pił on alkoholu w dniu kontroli drogowej. Wyjaśnienie to jest sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania. Badanie oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykazało w próbie I: 0,69 mg/l, a w II: 0,72 mg/l. Logicznym jest zatem, że gdyby oskarżony pił dzień wcześniej, to: 1/ oba uzyskane wyniki badania wykazałyby stan trzeźwości, albo nie byłyby tak wysokie, gdyż nastąpiłby już, w przeciągu tylu godzin, proces eliminacji alkoholu z organizmu; 2. wyniki nie wykazywałyby tendencji rosnącej jak to wystąpiło u oskarżonego, lecz malejącą.

Wyjaśnienie podstawy prawnej.

M. K. stanął pod zarzutem, że w dniu 10 maja 2013 r. ok. godz. 13:25 w Z., gm. D. w ruchu lądowym, kierował samochodem m-ki M. (...) nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, wynik badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu: I: 0,69 mg/l, II: 0,72 mg/l, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości, tj. czyn z art. 178a § 4 k.k.

Ustalony w sprawie stan faktyczny dał podstawę, by przyjąć, że oskarżony dopuścił się jedynie czynu z art. 178a § 1 k.k.

Oskarżony w dniu 10 maja 2013 r. kierował pojazdem mechanicznym (samochodem) w msc. Z., a więc w ruchu lądowym. Zgodnie z art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zaczyna się, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. U oskarżonego badanie, wykonane bezpośrednio po zatrzymaniu go z ulicy, wykazało: I: 0,69 mg/l; II: 0,72 mg/l. Z całą pewnością, w czasie jazdy w ruchu lądowym znajdował się w stanie nietrzeźwości. Wypełnił więc dyspozycję przepisu art. 178a § 1 k.k.

Z karty karnej rzeczywiście wynika, że oskarżony wyrokiem nakazowym z dnia 02 sierpnia 2004 r. w sprawie sygn. akt VK 457/04 był prawomocnie skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę 80 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. Orzeczono wobec niego także środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku oraz świadczenia pieniężnego poprzez zapłatę kwoty 200 zł na rzecz Stowarzyszenia (...) w W.. Jednakże z zawiadomienia o wykonaniu orzeczonego w sprawie VK 457/04 środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (k.46) wynika, że środek ten został wykonany w dniu 05 czerwca 2005 r. Z zaświadczenia dostarczonego przez oskarżonego (k.54) wynika, że spełnił to świadczenie w dniu 01 grudnia 2004 r. Natomiast z karty karnej wynika, że orzeczoną w tej sprawie karę grzywny wykonał w dniu 25 maja 2005 r.

Zgodnie z art. 107 § 4 i § 6 k.k. w razie skazania na karę grzywny, zatarcie następuje z mocy prawa z upływem 5 lat od wykonania kary, a jeżeli orzeczono środek karny, zatarcie nie może nastąpić przed jego wykonaniem, darowaniem lub przedawnieniem jego wykonania, za wyjątkiem obowiązku naprawienia szkody.

Ponieważ oskarżony karę grzywny w sprawie VK 457/04 wykonał w dniu 25 maja 2005r., a więc ponad 8 lat temu, a orzeczone w tej sprawie środki karne w dniu 01 grudnia 2004 r. i 05 czerwca 2005 r., to należy uznać, że w dniu 25 maja 2010 r. skazanie w tej sprawie uległo zatarciu z mocy prawa. Zatem skazanie to należy już traktować za niebyłe.

W związku z powyższym Sąd zakwalifikował czyn oskarżonego jedynie z art. 178a § 1 k.k. i zmodyfikował opis czynu tak, by oddawał zawartość kryminalną tylko tego przestępstwa.

Reakcja prawno – karna.

Oskarżony mając prawie półtora promila alkoholu we krwi (0,69 mg/l x 2,1), decydując się usiąść w tym stanie „za kółko” samochodu, wykazał się wielką nieodpowiedzialnością. Nie tylko za siebie, ale również za innych uczestników ruchu drogowego. Ponadto przeprowadzone wobec niego badania na zawartość alkoholu w organizmie cechowała tendencja rosnąca. Po 16 minutach od przeprowadzania pierwszego badania, został poddany ponownej kontroli i drugi wynik wynosił już 0,72 mg/l, a więc już ponad 1,5 promila. W fachowej literaturze podnosi się, że stężenie alkoholu w organizmie człowieka wynoszące od 1 do 2 promili powoduje: zaburzenia koordynacji mięśniowej i równowagi, osłabienie sprawności intelektualnej i pamięci, brawurę, opóźnienie czasu reakcji, wahania nastroju (euforię, agresję), wzrost ciśnienia krwi, przyspieszenie akcji serca. Nie trzeba więc przesadnych rozważań, by uświadomić sobie jak wysokie zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym oskarżony spowodował swym zachowaniem. Jego czyn cechuje więc znaczny stopień społecznej szkodliwości. W tej sytuacji Sąd uznał, że jedyną słuszną i adekwatną formą represji za ten czyn jest wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności, określając jej wymiar na 4 m-ce. W ocenie Sądu tylko ten rodzaj kary i jej wymiar jest adekwatny do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Nadto spełni swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej, co ma szczególne znaczenie przy przestępstwie tego rodzaju. Sąd nie dopatrył się przy tym żadnych okoliczności łagodzących.

Mając na uwadze jednak to, że oskarżony jest osobą stosunkowo młodą i nie karana sędownie, Sąd uznał, iż te dwa kryteria pozwalają postawić wobec niego pozytywną prognozę kryminologiczną. Dają zatem podstawę do zastosowania wobec niego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary. Stosunkowo długi, bo 4 letni okres próby, a podyktowany stopniem zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, powinien okazać się wystarczający do zweryfikowania postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Zdaniem Sądu jedynie taki okres próby zapewni utrzymywanie oskarżonego w odpowiedniej dyscyplinie i poczuciu obowiązku ważenia na swoje zachowanie. To z kolei powinno zapobiec ponownemu powrotowi do przestępstwa. W celu pełnego zrealizowania dyrektyw zawartych w art. 53 k.k. oraz aby oskarżony wobec orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie odczuł poczucia bezkarności, Sąd na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w liczbie 150 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych. Dlatego orzeczono jak w pkt. 1- 3 sentencji wyroku.

Konsekwencją skazania za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jest obligatoryjne orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów lub pojazdów określonego rodzaju (art. 42 § 2 k.k.). Ponieważ oskarżony dopuścił się czynu pojazdem mechanicznym, Sąd orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Nie ograniczył zakazu do określonego rodzaju ruchu. Z uwagi na wysoki stopień zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu, Sąd przedmiotowy zakaz zastosował na 4 lata. Zdaniem Sądu orzeczony w ten sposób środek jest adekwatny do przewinienia jakiego dopuścił się oskarżony, a ponadto spełni swoją funkcję w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej. Dlatego orzeczono jak w pkt. 4. wyroku.

Sąd kierując się treścią art. 63 § 2 k.k. w pkt. 5. wyroku na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dokonał zaliczenia okresu zatrzymania prawa jazdy w sprawie. Zaliczenie to jest nieprawidłowe, bo o 7 dni krótsze, niż de facto być powinno. Z postanowienia o zatrzymaniu prawa jazdy jednoznacznie wynika, że zostało ono odebrane oskarżonemu w dniu 10 maja 2013 r. Zatem prawidłowe zaliczenie powinno obejmować okres od 10 maja 2013 r. do dnia 26 marca 2014 r. Pomyłka Sądu wynikała z treści komentarza do Kodeksu Karnego pod red. A. Zolla, w którym wskazano, że w sytuacji zatrzymania prawa jazdy za pokwitowaniem, pokwitowanie uprawnia do kierowania pojazdami mechanicznymi jeszcze przez 7 dni. Komentarz nie ostrzegwał jednak, że wyjątkiem od tej zasady jest zatrzymanie prawa jazdy w razie uzasadnionego podejrzenia, że kierowca znajduje się w stanie nietrzeźwości. W tej sytuacji uprawnienie to, jak wynika z art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawa o ruchu drogowym (Dz.U.2012.1137 j.t.), nie przysługuje.

Koszty postępowania.

Oskarżony jest osobą młodą (lat 28), zdrową, posiada zawód – monter instalacji sanitarnych. Ponadto osiąga wynagrodzenie w wysokości od 1000 zł do 1500 zł netto miesięcznie. W związku z tym Sąd uznał, iż posiada takie dochody, możliwości zarobkowe i stosunki majątkowe, które predestynują go do uiszczenia kosztów sądowych oraz nałożonej nań kary grzywny. O opłacie orzeczono na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.2010.950.594 j.t.).